

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad Perfectionem per Exercitia Spiritualia

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

II. De Vocatione Hominis ad ad Christi Fidem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

cat, quid officij incumbat homini Christiano.
Tertium Media proponit, quibus ad summam
felicitatis suæ pertingere quisque possit.

Atque ita in Meditatione hac primam tuam
Veritatem intelligis, quantum ea Christianum
hominem concernit. Quod DEUS nimirum
te ad fidem vocaverit, & Christianum esse vo-
luerit, ut salutem æternam assequaris, quod
docet primum Punctum. Quod minas æternæ
infelicitatis tibi intentet DEUS, si, quæ homi-
nis Christiani sunt, neglexeris implere, quod
declarat secundum Punctum. Quod, ut beatus
sis, ea necesse sit te agere, quæ à Christiano ho-
mine jure suo DEUS exigit, quod ex tertio
Meditationis Puncto deducitur.

Meditatio

De Vocatione Hominis ad Christi
Fidem.

Oratio præparatoria eo semper ordine præ-
mittitur, quem sub Principium Meditationis
de creatione hominis insinuavimus.

I. PRÆLUDIUM. DEUM animò concipi-
piam, qui Adamum à loco, ubi eum creaverat,
seducens, in Paradiso terrestri collocet, eo fine,
ut vivat illic quietissimè, & assiduò integerrimæ
virtutis studio salutem suam curet. Re-
flexâ

flexâ dein in meipsum consideratione statuam
mecû ipsô, quantò arctius me sibi DEUS, quàm
Adamum obligaverit, cùm ex errorum infeli-
ci caligine, in Ecclesiam suam voluit transfer-
re ad fidei salutare lumen.

II. PRÆLUDIUM. Gratiam petam, & ani-
mi illustrationem, quâ cognoscam, quo fine
DEUS Christianum me voluerit, & quid agen-
dum vi Nominis hujus mihi præceperit; quæ
demum Media pertingendi ad finem meum li-
beralissimè mihi concesserit. Rogabo itidem
ut opitulante Divinâ Gratiâ in id incumbam
ardentissimè, quod agendum intellexero.

I. PUNCTUM.

Quo fine DEVS ad Christi fidem
homines invitet?

Consideranda.

Cùm ob beatitudinem DEUS homines crea-
verit, ita tamen, cujuscunque tandem legi-
tempora intugare, diversâ erga homines Bene-
volentia uti voluit, ut quosdam instrumentis
salutis suæ longè efficacioribus instruxerit,
quàm alios. In Lege naturæ, ut nihil de Patriar-
chis dicam, illi utique feliciores hac in parte
fuerunt, qui primi vixerant, tempore scilicet

quo Cognitio & Timor DEI in prima veluti integritate sua præ quàm seculis temporibus eminebat. In Lege scripta, ut Prophetas præteream, magnum illis ad salutem suam accessit momentum, quibus intueri cominus obtigit, prodigiosam illam DEI manum, quàm ex Aegypto eduxit populum suum, & ex teterrima servitute in libertatem jucundissimam asseruit. Sed infinitis omnino modis superior illorum est felicitas, qui sub Evangelij amabili jugo & suavissimâ gratiæ Lege quascunque utriusque antiquæ Legis cœlestes divitias, cum novarum insuper è cœlo gratiarum pretioso auctario, possident.

Jam, ut sanè verum omnino sit, primos illos natalentis Ecclesiæ Christianæ partus nescio quid Privilegij habuisse peculiaris, ex recens adhuc bulliente Divino Servatoris nostri Sanguine, cujus sanctissimis caloribus animabatur prima illa Christi soboles; eorum tamen, qui adultioris jam fidei alumni nobiscum vivunt, quis negabit, feliciores illos esse, qui educati in patria, cui salubrius fidei lumen illuxit, & instructi omnibus Divinæ sapientiæ disciplinis, quotidianis insuper Christianarum virtutum exemplis ad optima quæque incitantur. Ex illorum igitur numero ego quoque sum, quos ex
D abun-

abundantiâ Bonitatis DEUS elegit, ut ex Eccle-
fiæ suæ thesauro plura possint haurire adjumen-
ta salutis.

Et hic favor mihi obtigit præ tot milleni-
alijs, studiosius utique tam efficaci ad salutem
suam instrumento usuris; mihi, inquam obi-
git, ut Cæleste Sanctæ fidei lumen illucesceret
quò illustratus DEUM unum agnosco in sub-
stantia, Trinum in Personis, unum veneror Me-
diatorem, & Redemptorem humani generis, in
quo Divinitatis immensas perfectiones adoro
& gratus æstimo infinitum meritorum ejus pro-
tium, ditissimósq; gratiarum Cælestium, quæ
unâ secum nobis dignatus est indulgere, & fa-
sauros.

Addidit bonus DEUS Divino huic Lumine
sanctissimâ legem, explicatiùs longè, quàm
tiquitus solebat, propositam, firmatâ Divinis
super consilijs, & gratiarum Cælestium, quibus
ad eam servandam suavissimè invitamur, nobis
li comitatu ornatam. Religionem, quæ se-
li à me voluit, instituit sanctissimam, cujus præ-
scripti ritus, & observatu sunt faciles, & ple-
majestate, & animo salutares; maximè si in-
stimabilis præcij Sacrificium considerem, quod
facillimum esse voluit, vel offerre, vel ut à co-
secratis Sacerdotibus offeratur, curare. Scip-
do

II. Medit. De Vocatione ad Christi Fidem. 51

donavit Sacramenta, totidem nempe gratiarum fontes, & hæc inter unum, in quo ipse, Favorum Divinorum omnium primus Author se exhibet, ornaturus Cœlestibus divitijs animum, ad mensuram votorum meorum. Virtutum tum infusarum, tum moralium, donorum itidem & fructuum Sancti Spiritus pulcherrimo apparatu instruxit animum, permanentes eorundem habitus communicans, deque actibus exercendis instruens, quibus augeantur habitus, & anima, quantum desiderat, exornetur. Sed & Divinam mihi Scripturam, cum Sanctorum Patrum & Doctorum sapientissima interpretatione ducem mihi voluit in salutis itinere. Et tandem, pro obsequijs tenuissimis mercedem promisit infinitam.

Crescet harum amplitudo & æstimatio gratiarum, si considerare non pigebit, quot, quantaque impediât delicta, in quæ Gentilium vel Hæreticorum errores alioquin præcipitassent miserum; quanta item ex ijs oriatur facilitas corrigendi, si qui etiamnum contingant lapsus; quanta demum illa sint, quæ per favores istos ministrantur, ad profectus in virtute, DEI quæ amicitia maximos, ad finem tandem ultimum saluberrima.

Affectus.

1. Ita contemplatus beneficij hujus magnitudinem, non admirari non potero DEI optimi erga me munificentiam. 2. Gratesque illi dicam animitus. 3. Si quid autem hactenus ingratus fui, id jam nunc supplex deprecabor. 4. Statuamque firmissimè, æstimare pro meritis suis favores istos, quorum adminiculò membrum aliquod Salvatoris mei sum, cujus sanctissimè Legibus ita omnes affectus meos consecrabo, ut æstimare præterea nihil velim. 5. Non curabo quidquid humanis rebus non est altius, solum illa sectabor bona, quæ bona quòd sint, sanctissimæ fidei nostræ beneficiò discimus, neque aliò menomine circumspiciã, quàm quo Christianus sum. 6. Ah! quî fieri posse quis credat, ut homo Christianus, tot salutis suæ præsidia segrè nimium & iners negligat! Excusandus error esset, si nesciret, aut si non crederet, quid à Sanctæ fide sua adjumenti, si velit, habeat; sed credere quæ Christiani sunt hominis, & non confotmare vitam fidei, nefas est, omni indignum veniã.

II. PUNCTUM.

Ad quid obligetur homo Christianus?

Consideranda.

Præter id, quod naturæ leges imperant, quibus totum humanum genus est subditum, obligat Christianos DEUS, ut quidquid credendum pronunciat Ecclesia, id prono illi assensu excipiant, & quidquid agendum imperat, id prompta voluntate exequantur. Cæterorum usum liberum relinquit, ad illud tamen assidue invitans, quod augendæ Divinæ gloriæ, & altissimæ Evangelij doctrinæ magis videbitur consentaneum; omnia duplici hac conditione veluti paciscitur. Primum, ut quoties homo fidelis, sive imperatum quid, sive ultronæum, Divinæ gloriæ amplificandæ studio egerit, toties Beatitudinis suæ mereatur incrementum; & è converso æternæ reus infelicitatis fiat, quoties gravi se delictò obstrinxerit. Alterum est, ut pro meritorum, vel peccatorum numero sub vitæ finem felicitatis etiam, aut infelicitatis æternæ mensura crescat.

Studiosè igitur mecum ipso disquiram, quantum vi beneficij, tam sanctæ ad fidem nostram Vocationis, obstrictus sim, ad moriendum omnibus, quæ DEI mei & Ecclesiæ justissimis legibus noverim adversari: quandoquidem tot benevolentia suæ liberalissimis effectibus Creator meus ornare me voluit, & Servator meus,

D 3

meus,

meus neque vitæ omnino suæ parcere, ut hac amoris Lege, omni peccato pro amore suo me mori & doceret, & juberet. Utique cum quid deliquero, duplicis me noxæ reum statuo, dum & Creatorem meum offendo, cui Reverentiam & honorem infinitis nominibus debeo, & amabilissimum Redemptoris mei Sanguinem nefarius parricida proculco.

Affectus.

1. Divinis circa me, meaque imperijs promptissimè me subijciam: et iusta sunt illa & suavissima, neque ita me stringunt, ut non & difficiliora jubere possit, & sine ullius spe præmij. 2. Amabilis DEUS! etiàmne fieri posse credat aliquis, ut æternis se supplicijs homo Christianus addicat, post tot, quas accepit ad promovendam suam salutem, gratias, & postquam tu ipse insuper Cælo clementissimè de lapsus, conversari inter nos, & in æternæ felicitatis negotio præsens adjutor adesse non horruisti. 3. Ah Domine! quàm justè, æternum ut pereat, decernis, quisquis post tot contra graves culpas amuleta & remedia, adhuc offendere te sustinet. 4. Placeat, oro, infinita Bonitati tuæ, & desiderium indulgere mihi insatiabile virtutum omnium, & horrorem culparum omnium implacabile. 5. Non sic me

mentum ullum vitæ meæ, quo Christianum me esse non meminerim, neque ulla sit actionum mearum omnium, quæ sanctissimo hoc nomine indigna sit, & indigna homine, quem pretiosissimus ille Divini Agni Sanguis abluit. 6. Non effundam, obsecro, pessundandum deniceps Sacratissimum Sanguinem Tuum, ut rebellis hæcenus feci, quoties Divinis legibus tuis reluctatus sum; non contemnâ illum, uti ausus sum hæcenus, tot negligentias in Divino obsequio tuo admittens; non impediam fructus saluberrimi Liquoris optimos, quos inutilibus tot negotijs frequenter hæcenus quasi suffocavi: sed indulge clementissimè, ut studiosè, & perseveranter, ad illa virtutum Exercitia totus incumbam, quæ Sacratissimi Sanguinis Tui pretio digna sunt.

III. PUNCTUM.

Quæ Media DEVS Fidelibus subministrat, quorum beneficiò ad finem suum pertingant?

Consideranda.

Ratio, quâ DEVS hominem Christianum saluum voluit, in usu virtutum, tum præceptò, tum spontancò consistit, qui in Ecclesia consuetus est. Hic verò complectitur in primis Mandatorum DEI & Ecclesiæ observantiam, Sacra-

mentorū usum, praxin Virtutum, tum earum, quæ intus in animo solū perficiuntur, tum earū, quarum actus foris apparent, & ad exemplum valent; res item alias, quarum usu in salutis negotio efficacius iuvamur, uti sunt Medicatio, priorum librorum Lectio, Conscientiæ Examen, Christianæ doctrinæ ex suggestu explicatæ auditio, rerum nostrarum cum personis ejusmodi communicatio, quæ iuvare nos in submovendi peccati occasionibus, & inflammandō ad virtutis desiderium affectu possunt. Bona cetera, quæ humana & naturæ dicimus, ita homini concessit DEUS, ut illis uti modō, quō ad salutem suam maximè consentaneum fore videbitur, possit. Ita totum Christiani hominis officium in eo tandem sistit, ut in Exercitium Virtutum omnium vires, quas habet omnes, omnemque impendat animum: quod si faciet, tunc demum putet, fructuosas se sibi reddidisse prærogativas illas, quas à Bono DEO, Christianæ fidei beneficiō, ad consequendum finem suum accepit. E contrariō, si defecerit in tam sancto studio, non minùs id sibi noxium intelligat esse, quàm foret, nunquam redemptum fuisse morte Filij DEI, quin imò plus adhuc detrimenti putet se pati, quando reus nimirum sit, & contempti & profanati Sacratissimi Sanguinis, pro salute hominum effusi.

Affectus.

1. Conabor penitus veritatem hanc intelligere : ad hoc Christianus sum , ut continuo fiam sanctior ; non fiet id autem expeditius , quàm si illis utar instrumentis , quæ paravit hunc in finem DEUS. Unde concludam , non aliud mihi debere esse antiquius , quàm illa omnia ut sedulo adhibeam, quæ cognovero fini meo obtinendo aptiora fore. 2. Alia omnia comparata cum felicitatis meæ æternæ negotio nihili faciam ; vivam potiùs , quia Christianus sum, quàm quia homo, aliam nimirum ab ista expectans vitam , cujus gratiâ baptizatus sum. 3. Quàm cæcus hucusque fui, affixus tam tenaci affectu rebus illis , quas ad obtinendam Beatitudinem momenti nihil attulisse intelligo, illarum verò tam raro memor , à quibus suprema felicitas unicè & integerrimè pendeat. 4. Ignosce mi DEUS , errori sanè turpissimo. Ah quàm non pro meritis beneficia tua æstimavi ! quanta erant illa , & meo quidem vicio, minus mihi proficua, atque & desiderabas tu, & ego, ut essent, curare debueram. 5. Hanc demum Considerationem altè studebo, ut menti imprimam. Creaturæ, quas ut adjumento essent , homini concessit DEUS , nocere illi quandoque possunt ; non ita Sacramentorum ,

aliorumque juxta Ecclesiae consuetudinem Sacrorum usus; hic quod est frequentior, eò lucri plus affert utentibus. Et hinc miserabilis multorum fidelium abusus palàm fit, qui, cum non occupentur, nisi rerum indifferentium periculosa tractatione, plerumque illas depravati affectus vitio pestilentes sibi faciunt, parùm interea de sanctissimis illis opibus solliciti, quam ingenti numero collegissent sibi, si, quod Christianos decet, studiosè fuissent executi. Heu! ecquid aliud hoc tandem sit, quàm DEI sanguinem, quò salutis nostrae instrumenta emere debebant, contemnere? nempe DEUM habere, qui, ut Caelum lucremur, sua nobis ope adesse vult, & non aestimare Auxiliatricem hanc manum, quid est, nisi desiderare exitium suum?

Colloquium fiet cum DEO Domino nostro cujus beneficio, in Ecclesiae beatissimo sinu collocatum, & favoribus infinitis ornatum agnosco, quorum, si quis cogitari talis potest vilissimus, non alio tamen, quàm Divini sanguinis pretio poterat comparari. Gratias amon tanto, & Bonorum suorum caelestium prodigo studebo agere; deprecabor autem injuriam omnem fidei ingratitude meam. Desiderabo emendationem ignaviae, & efficax ad

II. Medit. De Vocatione ad Christi Fidem. 59

auxilium à Divina manu implorabo, quò firmatus tantum deinceps promovendæ Divinæ Gloriæ studiosus sim, quantum à me hæcenus ignaviâ peccatum fuisse intelligo. *Pater noster.*

Compendium Meditationis

De Vocatione ad fidem Christi.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Ad hoc vivo in Ecclesia DEI, ut salver facilius, sicut fuit in Paradiso Adam, ut viveret jucundius.

II. PRÆLUDIUM. Petam gratiam, ad cognoscendum, quis Christiani hominis finis sit, quæ obligationes, quæ salutis instrumenta, & voluntatis ad isthæc omnia sincerum quemdam affectum flagitabo.

I. PUNCTUM. DEUS Christianos præ reliqua omni hominum turba instrumentis, ad consequendam Beatitudinem efficacissimis, instruxit, voluitque, ut hos ipsos inter ego præ multis aliis hoc privilegio peculiari quadam ratione gauderem.

II. PUNCTUM. Obligavit illos ad naturæ & Ecclesiæ præcepta, statuitque, ut hæc observantes essent æternum felices, æternum autem miseri, qui violarent.

III. PUNCTUM. Ratio, quâ consequi illos salu-

salutem voluit, omnia sanctiora virtutum exercitia complectitur, quæ in Ecclesia solent esse usui, quæque assumere quis poterit, prout conducentia sibi magis intellexerit. Fortuna & Naturæ bona non nisi sustentandæ tantisper vitæ huic servire debent; affectus illius omnibus altior, totus in DEVM evolet, necesse est.

Colloquium cum DEO Domino nostro Agendæ pro tot beneficiis gratiæ, petendæ in gratitudinis admissæ veniæ, & auxilium, estimanda deinceps reverentiùs empta tam caro pretio Bona.

Faciendum est Examen hujus Meditationis eo modo, quem superius post Compendium Meditationis de Creatione Hominis adduximus.

Applicatio primæ Veritatis
AD MEDITATIONEM DE VOCATIONE HOMINIS AD STATUM RELIGIOSVM.

SI desideras, primam Veritatem applicatam Meditationi de Statu Religioso, ea sic possimum fiet:

DEUS ad Religiosas Familias homines vocat, ut beati aliquando sint: vult autem

III. Medit. De Vocat. ad Statū Religiosum. 61
hanc felicitatem suam mereantur, implendo aliquamdiu Creatoris sui voluntatem, æternum autem infelices sint, si grave Ordinis sui Præceptum violaverint.

Primum Punctum ostendit, quo sine DEVS ad Religionem homines ex sæculari vita evocet; nimirum, ut beati sint. Secundum illa exponit, ad quæ Religiosi obligantur. Tertium, quæ obtinendi finis ratio sit, explicat.

Ita nempe Meditationis hujus beneficio primam illam veritatem etiam Religiosis accommodatam intelliges. Beatitudinem nimirum illud esse, ob quod Religiosum te voluit DEVS, id quod primo Puncto doceris: quòd æternæ damnationis adeas periculum, siquam Ordinis tui gravem obligationem violes, quod altero Puncto continetur; & quòd tandem ad consequendum finem tuum id solùm necesse sit, ut quidquid Bonus DEVS ab hominibus, Religioni tuæ addicis, fieri exigit, id agas integrè, quod tertij Puncti argumentum est.

Qui Religiosi non sunt, vel qui nolunt, aut non possunt tales fieri, hac Meditatione poterunt supersedere.

Medi-